

Fáysta Írók, Riporterek Közös Alkotásai
2015. október

(Alapítva: 1986.)
XVIII. évfolyam 132. szám

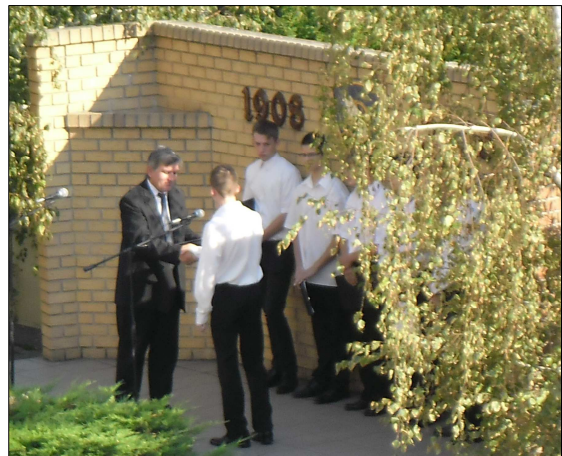
Tanévnyitó 2015 szeptemberének első keddjén

Rendhagyó módon idén egy nappal később kezdődött a tanítás ... – persze csak érzéki csalódás volt ez számunkra, mert az a szeptember 1-je, amely minden iskolás számára az iskolai év kezdetét jelenti, idén keddre esett. A csodás, napsütötte szeptember 1-jén, 8 órakor iskolánk kicsi udvarán felsorakoztak a Fáy diákjai és tanárai is, majd meghallgattuk a rövid évnyitó műsort, amelyet jómagam állítottam össze. A

műsor összekötő szövegeit Szeles László (9.a) mondta, a verseket Szabó Péter (9.a), Balugyánszki József (12.b) és Nagy Attila (12.a) adták elő. Néhány híres, magyar tudós, kutató, művész tanítással, tanulással kapcsolatos gondolatait a konferálón kívül a többi résztvevő felolvasta, továbbá Rédei Gergő Karinthy: Tanár úr kérem c. híres művének egyik részletét adta elő. Mindezeket követően dr. Zántó Edina igazgató asszony köszöntötte a megjelenteket, különös tekintettel az új diákokat. Mint minden évben, most is felhívta a diákok figyelmét, hogy becsületes munkán, szorgalmon kívül mással nem lehet igazán érvényesülni, ezért tisztességes munkára buzdította a diákokat, és sikeres évet kívánt számunkra.

A tanévnyitó ünnepség keretein belül szoktuk kiosztani az Udvarhelyi- és Kecskeméthy-díjakat is. Idén a következők voltak azok a szerencsések, akik szorgalmas munkájukkal, jó tanulmányi eredményükkel kiérdemelték a jutalmazást:

A Kecskeméthy-díj „B” típusát kapta Kovács Olivér (tavaly 13.e osztályos tanuló). Az „A” típust nem osztottuk ki idén.

Az Udvarhelyi-díj I. fokozatára érdemesnek találtatott Szabó Péter (tavaly 9.a osztályos diák), II. fokozatot kapták megosztva Jávorszki Péter (szintén tavaly 9.e osztályos), Parragh Dóra Báborka (tavaly 10.b osztályos) és Vég Tamás (tavaly 9.b osztályos) diákok.

Gratulálunk minden jutalmazottnak, és hasonlóan szép eredményeket kívánunk az elkövetkező tanévre is! Minden potenciális egyéb jutalmazottnak pedig sok energiát, kevés betegeskedést és a tanuláshoz lelkes hétköznapiakat kívánunk 2015–2016-ban!

A szerkesztőség nevében: Hegedűs Andrea

Miért is kaphattam a díjat?

Az igazat megvallva egyáltalán nem számítottam arra, hogy bármiféle díjjal fog az iskola engem jutalmazni az évnyitón. Abszolút meglepetésként ért az egész, így már akkor, ott a sok diák és tanár előtt elkezdtem tanakodni rajta.

Tavaly ugyanúgy, ahogyan az első évemben is, nagyon sokat tanultam, készültem, hajtottam az iskolában a jó jegyekért. Sok küzdésem gyümölcseként a bizonyítványomban ott virít a jó végeredmény. Valójában arra jutottam, hogy az iskola mindenkitől ezt az eredményt várná el, ezért az oklevél elbírálásának másik szempontja a közösségi munkám lehetett.

Az osztályomnak sokat segítettem abban, hogy a tanárok által kiadott anyagról mindenkit értesíttem, ha valaki lebetegedett, akkor mindig tudtak és tudnak hozzám fordulni, hogy megadjam a pótolni való anyagokat, valamint az év végi osztálykirándulás szervezésében is részt vettem.

A fent említetteken felül tanulmányi versenyeken is helyt álltam, és sikeresen középfokú angol próba nyelvvizsgát is tettem.

Ezúton szeretném még egyszer megköszönni, hogy értékelték a tavalyi munkámat.

Parragh Dóra 11.b

Jutalmamat kiérdemeltem

Elsősorban köszönöm az osztályfőnökömnek, Csókásné Gémesi Ildikó tanárnőnek, hogy felterjesztett a díjra.

Hogy miért érdemelhettem ki ezt a jutalmat?

Gondolom, a tanulmányi eredményem állhat a kérdés mögött.

A kedvenc mondásom:

„A tanulásba fektetett energia meghozza gyümölcsét. A gyümölcsből pedig pálinkát lehet főzni.”

Mivel nem vagyok egy nagy alkoholfogyasztó, ezért inkább a tudással töltöm meg a fejemet, mert „a tudás hatalom”, jegyezte le Sir Francis Bacon.

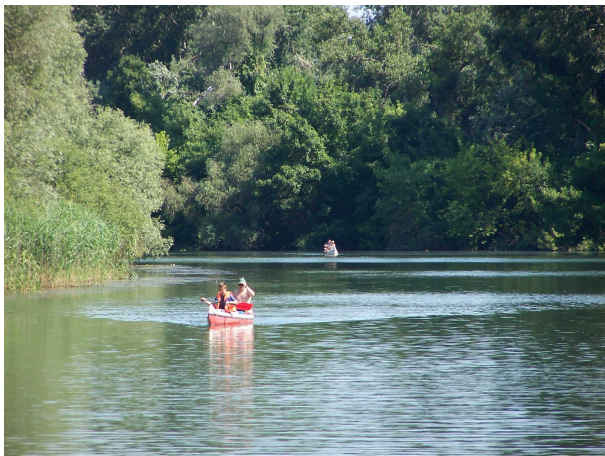
A tanároktól sokszor hallgatott „tanulni kell” kijelentés egy idő elteltével megfogalmazott bennem egy gondolatot. Amíg nem gondolkodtam el a következőn, addig nem tudtam jól aludni. Talán nem is beszélnek hülyeséget? Gondoltam, kipróbálom, milyen lesz az életem, ha megfogadom a sokszor hajtogatott tanácsot, és tanulni fogok.

Az eredmény megszületett. Kiderült, hogy igazat szóltak a tanárok. Mihelyst elkezdtem tanulni, ugrásszerűen javult a tanulmányi eredményem. Ettől a pillanattól kezdve elhatároztam, hogy ezt folytatni fogom. Az évet dicsőséggel zárhattam le. Életemben először végeztem a tanévet osztályelsőként. Mondtam magamnak és sokan mások nekem: csak így tovább.

Kívánok mindenkinek hasonlóan sikeres tanévet!

Szabó Péter 10.a

Nyári vízitúra 2015. **BODROG**

Félúton a Fórum felé

2015. június 18-án volt Stephen Soundheim: Félúton a Fórum felé című darabjának premierje. A darabot a Thália Színház Nagyszínpadán láttuk.

Ez egy Broadway-klasszikus, mely összesen 964 előadást élt meg, a West Enden pedig 762 alkalommal játszották. A bemutatás évében öt Tony-díjat nyert – és még az év legjobb musicalje díjat is megkapta. 1966-ban film készült belőle.

A kissé pajzán darab (pénzéhes kerítővel, hetvenkedő katonával, öregedő szülőkkel) klasszikus római vígjáték volt, tele cselszövésselel, komikus helyzetekkel.

Servulus egy rabszolga, aki nagyon vágyik arra, hogy gazdája felszabadítsa, ezért segít megszerezni számára az áhított leányt, ami nyilván csak rengeteg bonyodalom és intrika után valósul meg. Olyan ismert, nagy színészek játszottak benne, mint Molnár Piroska (Domina), Szombathy Gyula (Senex, Domina férje), Pindroch Csaba (Lucus).

A darabban látható, hogy Vida Péter nagyszerű karakterszínész. Molnár Piroska és Szombathy Gyula kettőse is kiváló, nagyon jól meg tudják mutatni karaktereik emberi oldalát. A Pindroch Csaba által alakított lánykereskedő megformálása is tetszett.

Külön megemlíteném Szabó Győző játékát, aki egy hetvenkedő, dicsekedő katonát (Pyrgopolynicest) alakít a darabban.

Ajánljuk ezt a zenés vígjátékot mindazoknak, akik két óra felhőtlen szórakozásra vágnak.

Márkus Marcell és Szilágyi Szabolcs 12.c

West Side Story az Erkelben

Az 1960-as években készült West Side Story film igazi klasszikus musical volt. Története a Rómeó és Júliát dolgozza fel modern környezetben, ahol az ellentétek az amerikaiak és a bevándorlónak számító Puerto Ricó-iak között dúlnak. Az amerikai Tony beleszeret a bevándorló Mariába, de ezt a szerelmet a kettőjük közötti családi viszályok ugyanúgy nem engedik, mint Rómeó és Júlia szerelmét. Tony Bernardot, Maria bátyját a családok közötti harcban megöli. A pletykáknak Maria nem hisz, csak a saját fülének. Az amerikaiak bandája kap egy hírt,

hogyan Mariát az apja megölte, amiért Tonyt szerette. A hír hazugság volt, bosszúból született Anita elszenvedett megaláztatásáért. Chino viszont megöli Tonyt, amiért meggyalázták Anitát.

Iskolánk október elején egy újabb színpadi operafeldolgozást tekinthetett meg az Erkel Színházban. Ebben a darabban a táncot és az éneket külön színészekkel tudták csak megoldani. (Az eredeti filmben a színészek énekeltek és táncoltak is egyben.) Ez már az első percekben egyértelművé vált, mert egyszínű ruhákba öltöztek a „táncoló” és az „éneklő” színészek. A történet attól függetlenül, hogy opera, egyértelmű és érthető volt.

Szerintem rendkívüli magyar feldolgozást láthattunk, és örülök, hogy ilyen külön programokra is van lehetőség a Fáyban.

A darab különlegessége volt, hogy Mariát a világhírű Miklósa Erika játszotta (énekelte), aki még olyan rendkívüli helyen is játszott már főszerepet, mint a New York-i Metropolitan és a milánói Scala. Méltón lehetünk büszkéek rá!

Parragh Dóra 11.b

BAJBAN VAN A FÖLD!

– A CÉL: EGY MILLIÁRD ALÁÍRÁS BEGYŰJTÉSE –

Évek, lassan évtizedek óta köztudott, hogy óriási bajban van a Föld: a lég- és környezetszennyezés következtében a klímánk erőteljes átalakuláson megy át, számos állatfajunk veszélyeztetettnek minősül, egyre gyakoribb és veszélyesebb természeti katasztrófák sújtják a Földet stb. Szakemberek szerint az utolsó (előtti) pillanatban vagyunk, amikor még tehetünk azért, hogy a Föld katasztrófáját okozó problémákat megoldhassuk.

Számos konferenciát, klímacsúcsot szerveztek meg a világ vezető országai, hogy azokon közös megegyezéssel, hatékonyan fellépjenek a környezetszennyezés ellen. A konferenciák egyelőre nagy előrelépéshez nem vezettek, a szakemberek általánosságban úgy ítélik meg, hogy egyre rosszabb a helyzet.

2015 decemberében újabb nemzetközi „klímakonferenciát”, ún. klímacsúcsot tartanak, ezúttal Párizsban. De ez a klímacsúcs minden eddiginél hatékonyabb lehet majd, ha a világ vezetőinek közös terve beválik. Ugyanis Al Gore egykori amerikai elnök kezdeményezésére aláírásgyűjtésbe kezdtek az elkövetkezendő párizsi konferencián megfogalmazott környezetvédelmi előírások hatékonyabb betartása érdekében. Elsősorban a globális felmelegedés megfékezése a cél, ennek érdekében olyan egyezményt megfogalmazni, amely segítségével kezelhető szinten tartható a felmelegedés mértéke. Párizsban meg kell majd kötni az esőerdők irtásának megakadályozására, a széndioxid-kibocsátás csökkentésére, valamint az új,

környezetbarát technológiák fejlesztésére vonatkozó megállapodásokat. Visszatérve az aláírásgyűjtésre: egymilliárd aláírásnak kell összejönni! Nagyon merész terv, de nem reménytelen, ha minden felelősen gondolkodó, a Földért tenni akaró ember szerte a világban csatlakozik a kezdeményezéshez.

Magyarországra a kérdéskört lebontva: Áder János köztársasági elnök indította el azt a magyar oldalt, amely Al Gore volt alelnök párizsi klímacsúccsal kapcsolatos aláírásgyűjtését támogatja.

Az internetes oldal elérhetősége: a www.elobolygonk.hu, ahol a regisztráltak csatlakozhatnak e nemes kezdeményezéshez. A honlap amerikai „anyaoldala” a www.liveearth.org.

Hat évvel ezelőtt Koppenhágában már megpróbálták megegyezni a világ vezetői a globális felmelegedés megfékezésének érdekében, de sajnos sikertelenül.

Kérek minden kedves olvasót, tekintsük a klímaváltozás elleni harcot közös ügyünknek. A kampányról minden információt megkaphatsz a www.elobolygonk.hu internetes oldalon. A honlapon lehetőség van a „klímavoks” leadásával csatlakozni a párizsi klímacsúcs eredményességét elősegítő akcióhoz. (A honlapon a csatlakozók nevét, email-címét és irányítószámát kérik, de a magyar adatvédelmi szabályok betartása érdekében neveket, személyes adatokat nem küldenek át az amerikai félnek, mindössze – közjegyzői hitelesítést követően, rendszeres időközönként – a regisztráltak számát.)

Bízom benne, hogy ez az összefogás eredményes lesz, az emberek fontosnak tartják közös kincseink védelmét, és képesek példásan cselekedni egymásért, a környezetükért, közös jövőnkért.

**KÖZÖSEN FELEMELVE A HANGUNKAT KÜLDJÜK EL EGYÉRTELMŰ
ÜZENETÜNKET A VILÁG VEZETŐINEK:
HALADÉKTALANUL CSELEKEDJENEK AZ ÉGHAJLATVÁLTOZÁST
OKOZÓ KÖRNYEZETSZENNYEZÉS ELLEN!**

4. generációs Prius

1997 októberében tárta a nyilvánosság elé a Toyota a Priust, amely a világ első, sorozatban gyártott, hibrid hajtású járműve volt. Sokévnnyi fejlesztő munka után az eredetileg kitűzött átadási időpont (1999. január) előtt bő egy évvel kezdtek forgalmazni, ám az eladások csak lassan indultak el. Ennek az okai között biztosan az is szerepet játszik,

hogy az első Prius nem lett igazán szép, de talán jelentősebb indok volt, hogy sokan ódzkodtak egy merőben új hajtásláncú járműtől. „Ki fogja majd megjavítani, ha

valami elromlik benne? Hogyan tudja majd eladni a pár éves autót?” – ilyen és hasonló kérdések merülhettek fel a vásárlókban. Igaz, az első években csak Japánban forgalmazták, és a gyermekbetegségek (ha voltak) kinövése után jelent meg a nyugati piacon.

Magyarországon a Prius azután kezdett elterjedni, miután 2003-ban megjelent a második generáció. A korábbinál jóval „pofásabb” jármű segítette az eladást, és kiderült, hogy nem nagyon kell javítani a hibrid rendszert.

A harmadik generáció (2008.) talán még az elődjénél is népszerűbb, rengeteg taxis hajt III. generációs Toyota Priust. Ennek készült el a Plug-In verziója, amely külső forrásról is tölthető.

A negyedik generációs Toyota Priust szeptember elején leplezték le. Azon kívül, hogy kicsit hosszabb, szélesebb és alacsonyabb, mint az elődje, sajnos a műszaki tartalmáról, újításokról keveset tudhatunk. A motorja valamivel nagyobb, 1.8 literes. A várakozások szerint az új hajtáslánc 10%-kal kedvezőbb tüzelőanyag fogyasztást eredményez majd. A kombinált tesztmérések eredménye 55 mpg, azaz 55 mérföldet tesz meg 1 gallon benzint elfogyasztásával (nagyjából 5 liter/100 km).

A Prius 1997-es bemutatása óta több mint 3500000 darabot adtak el belőle. Kaliforniában 2012-ben és 2013-ban ez volt a legtöbbet eladott autó. A Toyota teljes

hibrid palettáján már 30 különböző modell szerepel, amelyet 90 országban forgalmaznak. Az összeladás meghaladta már a 8000000 darabot, és egyre növekszik. Számítások szerint a Toyota hibridek kedvezőbb tüzelőanyag fogyasztásának köszönhetően 22000000000 liter benzint sikerült megspórolni (hasonló teljesítményű, hagyományos benzines autókat alapul véve).

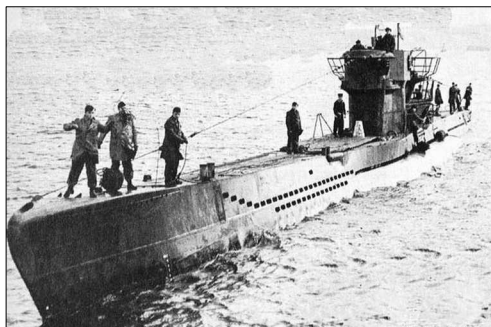
Kép: <http://newsroom.toyota.co.jp/en/detail/9273390/>

Tóth László műszaki igazgatóhelyettes

Lehúzták a vécét, elsüllyedt a tengeralattjáró

A második világháborús német tengeralattjárókról rengeteg történet szól, regények és filmek készültek a tetteikről és rémtetteikről. Függetlenül attól, hogy kire és miért lőttek, azt mindenki elismeri, hogy ezek a hajók igazi műszaki csodák voltak, a kor legjobb mérnökeinek csúcsteljesítményei. A csúcstechnikával való kísérletezéssel azonban törvényszerűen együtt jár, hogy olykor nem teljesen válik be egy ötlet,

zsákcúba szalad egy fejlesztés. Ennek talán legjobb, egyszerre vicces és szomorú példája az U-1206-os sorszámú tengeralattjáró története.

Az U-1206-os a VIIC tengeralattjáró-osztályba tartozott, ez volt az egyik legmodernebb és legrettegettebb típus a német flottában. 1944 márciusában állt szolgálatba, de az első éles bevetésére csak 1945 márciusában került sor, amikor a háború már nem sok jóval kecsegtetett a németek számára. A feladata járőrözés volt az

Északi-tengeren, és ha valami, hát a 67 méter hosszú, 800 tonnás, halálos torpedókkal felszerelt szörnyeteg még ekkor is félelmetes ellenfél volt minden hajó számára.

A hajó egyik műszaki különlegessége a vécé volt. Akkoriban a tengeralattjárók a szennyvizet és a vécébe kerülő dolgokat egy tartályba gyűjtötték, amit alkalomadtán a felszínre emelkedve a tengerbe ürítettek. A német mérnökök azonban megspórolták a tartályt, hogy annyival is könnyebb, és mozgékonyabb lehessen a hajó, illetve a helyét ki tudják használni másra. A feladat tehát az volt, hogy a szennyvizet egyenesen a tengerbe lehessen továbbítani – ez persze 60 méteres mélységben nem éppen triviális dolog, hiszen a víz nyomása egyszerűen visszanyomja a csövön azt, amit épp le akarunk húzni. A problémát szelepek és nyomáskiegyenlítő zsilipek összetett rendszerével hidalták át, aminek a végén sűrített levegő lökte ki a hulladékot a vízbe, mint egy torpedót. Annyira bonyolult volt a rendszer, hogy minden egyes tengeralattjáró legénységéből egy embert külön ki kellett képezni arra, hogy pontosan milyen sorrendben és hogyan kell a szelepeket nyitni-zárni a vécé biztonságos lehúzásához.

1945. április 14-én az U-1206 már nyolcadik napja járőrözött az Északi-tengeren, a skót partok közelében, 60–70 méteres mélységben, amikor a mindössze 27 éves kapitányt, Karl-Adolf Schlittet szólította a természet, ő pedig el is zarándokolt oda, ahová a király is gyalog jár. Miután elvégezte a dolgát, úgy döntött, nem lehet olyan bonyolult a vécé lehúzása, megpróbálja ő maga. Ez végzetes hibának bizonyult, annyira, hogy a pánikszerűen hívott vécémérnök

sem tudta visszacsínálni a rossz ütemben nyitott és zárt szelepek katasztrófáját. A víznyomás engedelmessékedett a fizika törvényeinek, és nagy adag tengervíz kíséretében visszatolta a vécébe azt, amit a kapitány pár perce pottyantott bele. A vécé gyorsan megtelt, a beömlő víz pedig utat talált magának, amerre tudott. A legénység nagy balszerencséjére a vécé alatt éppen a hajó elektromos központja volt, óriási teljesítményű akkumulátorokkal, ahol a beömlő tengervíz hatására mérgező klórgáz termelődött. A kapitány elrendelte, hogy emelkedjenek a felszín közelébe, ahol azonban észrevette őket egy brit járőr, és azon nyomban le is bombázta a tengeralattjárót. A legénység elhagyta a süllyedő hajót, a többségük, 46 katona el is érte a partot, ahol hadifogságba estek. Négyen megfulladtak.

A kapitány megúsztta, és mivel pár hét múlva véget ért a háború, hamarosan haza is térhetett. 91 éves korában halt meg, 2009-ben. Már nem élte meg, amikor 2012-ben egy búvárcsoport megtalálta a hajó roncsait az Északi-tenger fenekén.

Forrás: http://index.hu/tudomany/til/2015/09/28/lehuztak_a_vecet_elsullyvedt_a_tengeralattjaro/

Búcsú Vili bácsitól

Elmondta Huszti Tibor a Pesterzsébeti temetőben a ravatalnál 2015. szeptember 4-én.

Olyan embertől búcsúzunk, akiről, úgy hiszem, élete aktív éveiben csak igen kevés rosszat mondtak ismerősei, családtagjai, barátai, kollégái, diákjai. Munkahelyén, a Fáyban Neurohr tanár úr, később Vili bácsi (néha csak kedvesen az ÖREG) a nyugodtság, a barátságosság és a segítőkészség mintaképe volt.

Több mint 35 évet dolgoztunk együtt. Engedjék meg, hogy néhány rá jellemző történet felidézésével emlékezzek vissza rá, vegyek búcsút tőle, kollégái, diákjai és túratársai nevében.

Egy történet a nyugodtságára

Szigorú pedagógusnak ismertem meg 38 évvel ezelőtt Vilit, aki mint tanár megkövetelte, amit leadott, keményen osztályozott, és a diákok elmondása szerint mindig következetes volt. És persze a maga különös módján néha barátságosan elmosolyodott, vagy kedvesen elnevette magát.

Csöppet nyugtalannak – talán picit idegesnek is – csak egyszer láttam egy autóvillamossági műszerész szakmunkásvizsgán, amikor 1981-ben az én akkori osztályom adott számot gyakorlati tudásáról a műhelyében. A felidézett napon reggel 7-kor rendben el is indult a munka, szépen dolgoztak a vizsgázók, de 11 óra tájban megtört a nap monotonosága. Történt ugyanis, hogy Kálmán Zoli – kiemelkedően rendes gyerek, de kevésbé tehetséges műszaki ember, történelem tanára szerint briliáns történész, később sekrestyés, ma talán teológus pap – lepróbálta a szerinte kész csúszóarmatúrás indítómotorját. Zoli talán a vizsgadrukk hatása alatt is állva a „vizsgaremekben” akkora zárlatot kötött, hogy a próba során a két pad közül az egyiket rögtön leégette. Ez még nem lett volna nagy baj, ha a vizsgázó, bízva precizitásában, nem tette volna fel a másik maradék padra is a hibátlannak hitt indítómotort. Amitől persze az is leégett. Ott álltunk – állt Vili, a műhelyért is felelős vizsgáztató tanár – a vizsga kellős közepén, az értékelés előtt a megsemmisített padokkal. Emlékeim szerint bár homlokán megjelent néhány verítékcsepp, de

korholás, hangos szó akkor sem hagyta el az egyébként (akkor még) tényleg szigorú oktató száját. Meg tudta őrizni a nyugodtság látszatát, és a vizsgázó osztályzatában sem jelent meg a próbabadokat megsemmisítő hatalmas hiba. Betudta ezt Ő a vizsgadrukk következményének.

Rövid történeteim közül a második is a 80-as évek elejére nyúlik vissza, amikor elkezdtünk vízitúrázni. Már az első nyári programunkra Vili elküldte a lányát, Katit, gondolván, „én már öreg vagyok ehhez” – akkor még nem volt 45 éves se –, de ezzel jelezte, hogy neki tetszik ez a dolog. Az akkor 15 éves, igen csinos, szőke lány jó visszajelzéseket adhatott, mert Vili ezt követően szinte minden évben néhány napra Erzsikével vagy Cserháti Pistával lelátogatott a túráinkra. Eltelt vagy 15 év, mikor mondom neki: „Vili, nem lenne kedved végigcsinálni az egész 2 hetes túrát vízen, hiszen egyre hosszabban látogatsz meg minket. Erre Vili ezt válaszolta: „Tudod mit? Holnapra megkérdezem Erzsikét, van e kedvem végigmenni veletek.” Ő kb. 60 évesen így csatlakozott a túrásokhoz, így lett a csapat korelnöke. És persze Erzsikének tett ígéretének megfelelően hordta a békebeli mentőmellényét, amelyben az egyik gyilkos humorú túratársa szerint úgy nézett ki, mint egy jól felszerelt palesztin öngyilkos merénylő, aki épp a zsinagóga felé tart.

Három rövid történet a segítőkészségről

Tiszai áradás

Sokan visszaemlékszünk arra, hogy 2001 tavaszán volt a Tisza egyik legnagyobb áradása, amely a felső szakaszon falurészeket semmisített meg, így a március 6-i gátszakadás Tarpa egy részét is. (A folyó átmenetileg visszatért a régi medrébe.)

Az áradás alatt példásan összefogott az ország, de az ár levonultát követően egy rádióadás szerint elfogyott a segítő kéz. Mi épp egy magas-tátrai túrára készültünk a diákokkal, és egy rádióműsorban hallva az előbbi felső-tiszai gondokat, kicsit elszégyelltük magunkat, és mint a jól működő GPS, újraterveztünk. Menjünk fel segíteni a tiszai gátra, hiszen ott is meg tudunk izzadni, a levegő ugyan nem magaslati, de elég jó ahhoz, hogy kiszellőzzön a városi tüdő.

Így azután 14 diák, 5 felnőtt – persze köztük Vili – neki is indultunk a tarpai kalandnak. A község polgármesterétől nem kértünk mást, csak munkát. Sátorban aludtunk – áprilisban ez nem épp kockázatmentes dolog –, magunk főztünk, de a napi munka után azért maradt idő egy kis strandröplabdára, esti beszélgetésre a tűz mellett és a program végén egy félnapos kerékpártúrára.

A munka során Vili igen jól szót értett a helyiekkel, megeredt a nyelve, példamutatóan cipelte a homokzsákokat, mintha ifjú lenne megint, pedig már elmúlt 60. De este, a munka végeztével, amikor vissza kellett kerékpározni, az már nem ment neki könnyen. Mi már a táborhelyre érve a tivadari hídon visszafele autóztunk – vásárolni mentünk a kíséző autóval – amikor szembe jött velünk egy igen fáradtnak látszó, barna svájcisapkás parasztember, akinek, láthatóan, a tivadari híd emelkedőjének leküzdése is komoly erőfeszítésébe került az egyszerű alföldi

kerékpárjával. Mindannyian felneveltünk, amikor elhaladva a kerékpáros mellett az egyik srác felkiáltott: „De hiszen ez a Vili bácsi!” Csak átmenetileg lassítottunk, mert biztosan tudtuk, hogy késve ugyan, de a táborba visszatalál az ÖREG, és amikor mi is visszatérünk majd, már megint munkában fogjuk találni.

Zagyvatisztító túra

Most is közöttünk van – itt áll a gyászolók között – az ötletgazda, akit egy vízitúrán megdöböntött a folyók szemetes ártere és partja. Javaslatára úgy gondoltuk, hogy a következő évi vízitúránkon megtisztítjuk a Zagyva folyó 80 km-es szakaszát.

Vili bácsi hallva a neki is igen tetsző ötletet és örülve a szülőföld nagy járszági folyamának ily módon történő megtisztulásának, őszinte meglepetésünkre szponzorációs munkába kezdett. (Tudta, hogy ehhez a feladathoz külső segítségre és extra anyagi forrásokra lesz szükség.) Talált is egy rokont és barátot, aki úgy vélte, szempontunkból kedvezően tudja befolyásolni a jászberényi önkormányzatot és a környék vállalkozóit. Előkészítésként leutaztunk hát az említett városba, beszélünk az ismerőssel, és ugyan némi városi kicsinyesség miatt nem kaptuk meg mindazt, amit megígérték, de július elején végrehajtottuk a kitervelt feladatot.

Vili, ha kellett, térdig gázolva a vízben, a partról gyalogos csoport vezetőjeként gyűjtötte a szemetet, ha kellett, csónakból dolgozott – azt tán nem kiáltotta „pille palack 6 óránál” –, ha kellett, ügyelt, lehet, hogy vezetett is. Itt is olyan példát mutatott mindannyiunknak, amire mi, akik ott voltunk, a mai napig tisztelettel emlékezhetünk.

Kolontári program

2010. október 4-én szakadt át a kolontári zagytározó gátja, amelynek képei az egész világot bejárták. Közel két héttel az esemény után, amikor már picit csökkent a segítő áradat, a Fáyban is szerveződött egy kb. 20 fős csapat. Vilinek – bár már akkorra elütötte a 70-et – nem kellett szólnunk, jött magától: „Hallom, mentek Kolontárra – mondta . – Eljöhettek én is veletek.” Ezzel szinte meg is beszélünk mindent, és ő ismét bizonyította segítőkészségét. Egy 83 éves néni kertjét tisztítottuk meg a vörösiszaptól aznap, és sok olyan információhoz jutottunk, amihez szerintem csak a helyszínen lehetett. Együtt néztük meg az akkorra már felállított emléktáblát, amely az emberi hanyagság és kapzsiság áldozatainak állított emléket.

A szakmaszeretet és az elkötelezettség

Tapasztalatom szerint az utóbbi 40 évben – lehet, hogy ez a régebbi időkre is igaz, nem tudom – a szakképzést mindig a hozzá nem értők kezébe adták, a főcsapás irányát mindig kapkodva és átgondolatlanul határozták meg. Ennek szele egyszer jó tíz évvel ezelőtt erősen megérintette Vili bácsit is. Történt ugyanis, hogy az akkori vezetők olyan szabály kifundálásán tevékenykedtek, amelynek eredményeként Neurohr tanár úrnak és nyugdíjas sorstársainak nem lehetett volna órát adnunk. Az

aktív, életerős „Öregjeink” mind azon gondolkoztak, milyen területen dolgozhatnak tovább, ha tanítaniuk már nem szabad, de dolgozni még akarnak és tudnak.

Vili pár nappal a tervezet megismerése után azt mondja nekem, az akkori műhelyfőnöknek: „Tibikém, nem baj, ha nem tudtok fizetni, azért én bejövök, a kicsiket vinném tovább, ha így lehet. Ti nem biztos, hogy találtok embert, én meg ráérek, van kedvem is hozzá, egyébként is mit csináljak otthon?” Szerencsénkre akkor a „remek gondolat” nem emelkedett törvényerőre, a tiltakozások miatt nem vezették be, de mi ismét megtudtunk valami tiszteletre méltót öreg kollégánkról.

Talán megbocsátják nekem, hogy ezekkel az egyáltalán nem szomorú történetekkel idéztem meg Neurohr Vilmos emlékét. Jó lenne, ha sok más történettel együtt közösen újra felidézhetnénk új módon a múltat, vele együtt az iskolában, vagy egy igazi tiszai parti csárdában, olyanban, ahol a túság alatt sokszor megfordultunk. Biztosan jókat nevetnének együtt, de ez sajnos már nem lehetséges.

Sík Sándor: **Örökösök**

Az iskolaház folyosója sarkán
Zsibongva, fűgén, tavaszias tarkán
Mennek előttem a fiatalok,
A lépcsőfokot hármával ugorván.

Köszönnek, annak rendje-módjaképpen:
Tudják, ki vagyok, hisz ott lóg a képem
Valahol egy falon a folyosón
Régvolt tanárok képei körében.

Amint egyik-másikkal összenézek,
Elnehezülnek vállamon az évek,
Olyan avultnak érzem magam,
Mint egy elszürkült történelmi képet.

De én kilépek rozsdás keretemből
S szürkült kezemmel, nem-szürkült szívemből
Áldást intek a sietők után,
Atyai áldást, - a történelemből.

Meghalljátok-e a múltbeli áldást,
Kik a holnaptól várjátok a váltást?
Mindegy, megfogam, hallatlan is, érzem,
A nagyapai Istenhez-kiáltás.

Dús örökséget nem adhat apátok:
Csak ami voltam, azt hagyom reátok,
De hogyha (Isten adja!) megfogam,
Boldog lesz tőle késő unokátok.

Csak ami vagyok: azt, hogy szépen éltem,
Igaztól, jótól, széptől sose féltem,
De ami nem szép, ami nem igaz,
Ami nem is jó, azt is, most is, értem.

Megértem azt is, aki nem ért engem,
Tudok ölelni múltat a jelenben.
És akarom ölelni a jövőt,
S szolgálatára magamat jelentem.

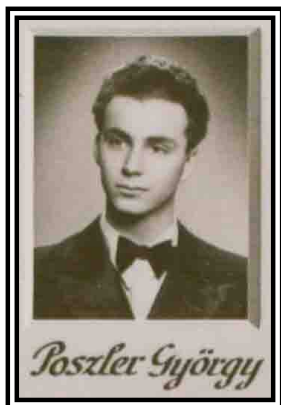
Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak,
Vén magam helyett, örökösökül,
Fiúk, fiaim, titeket ajánllak.

Búcsú öregdiák barátainktól

A halál híre mindig elszomorító, akkor pedig még jobban, ha ismertük az elhunytat. Két 1949-ben végzett diákunk – akik ismert emberek voltak – távozott az élők sorából. Rájuk emlékezünk!

Dr. POSZLER GYÖRGY

„Jó, hogy van mire emlékezz, ami szép.
Gazdag vagy általa.”
Márai Sándor

Széchenyi-díjas akadémikus, az ELTE általános rektorhelyettese,
professor emeritus

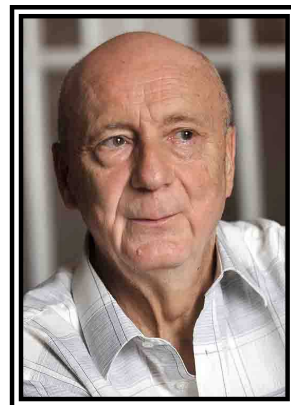
Született: Kolozsvárott 1931. 06. 12-én.

Eltávozott: Budapesten 2015. 08. 13-án.

Hivatása: irodalomtörténet, esztétika,
tanítás, irodalomelmélet, általános
esztétika.

Középiskolái: – Kolozsváron a Báthory
István Liceum 1941–1945.

– Budapesten a Fáy András
Gimnázium 1945–1949.

Elismertsége, díjai:

- az ELTE általános rektorhelyettese 1982–1987 között,
- Széchenyi-díjas irodalomtörténész (Széchenyi-díj 1998.),
- a Magyar Tudományos Akadémia levelező (1990-től), majd rendes tagja (1995-től),
- az irodalmi esztétika neves kutatója.
- Nemes Nagy Ágnes-díj (1999.)
- Komlós Aladár-díj (2005.)
- Életmű-díj a Soros Alapítványtól (1997.)
- Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje (1997.)
- Apáczai Csere János-díj (1992.)

KÖTETEI (a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár központi katalógusa alapján):

Szerb Antal pályakezdése. Akadémiai Kiadó, Budapest. 1965.

Művészet és társadalom. Kossuth, Budapest. 1976.

Az esztétikai nevelésről. Kossuth, Budapest. 1980.

Katarzis és kultúra. Tanulmányok az esztétikai nevelés köréből. Tankönyvkiadó Vállalat, Budapest. 1980.

A regény választójai. Műfaji változatok a XIX. század második felében. Tankönyvkiadó Vállalat, Budapest. 1980.

Művészet és társadalom. Közreadja a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Főiskola, Művelődéspolitikai Tanszék, Budapest. 1981.

Kétségektől a lehetőségekig. Irodalomelméleti kísérletek. Gondolat, Budapest. 1983.

A jéghegy csúcsa és a láthatatlan szisztéma. Szubjektív portrévázlat Lukács Györgyről. TIT, Budapest. 1985.

Az évszázad csapdái. Tanulmányok Lukács Györgyről. Magvető, Budapest. 1986.

A regény választójai. Műfaji változások a XIX. század második felében. 2. kiadás. Tankönyvkiadó Vállalat, Budapest. 1987.

Filozófia és műfajelmélet. Költői műfajok Hegel és Lukács esztétikájában. Gondolat, Budapest. 1988.

Eszmék, eszmények, nosztalgiák. Magvető, [Budapest]. 1989.

A Duna-völgyi reálfantasztikum. Liget Műhely Alapítvány, [Budapest]. 1998.

Ezredvégi palackposta. Kérdések és kételyek. Krónika Nova, Budapest. 2001.

Művészetek. MTA, Budapest. 2002.

Az angyal és a kard. Liget Műhely Alapítvány, [Budapest]. 2003.

Kié ez a történelem? Csokonai Kiadó, Debrecen. cop. 2003.

A másik város. Esszék. Komp-press, Korunk Baráti Társaság, Kolozsvár. 2005.

Ars poetica, ars teoretica. Válogatott tanulmányok. Magvető, Budapest. 2006.

Az eltévedt lovas nyomában. Balassi, Budapest. cop. 2008.

Az elszabadult hajóágyú. Magvető, Budapest. cop. 2011.

Iskolánk 2008-ban ünnepelte megalakulásának 100. évfordulóját. Erre az évfordulóra ünnepi évkönyvet adtunk ki, amibe régi diákjaink is írtak személyes hangvételű

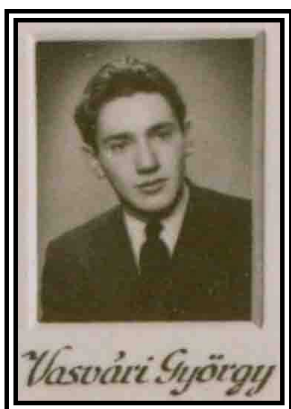
cikket az iskolához kötődő emlékeikről. Poszler Gyuri bácsi írásának egy kisebb részletével szeretnénk búcsúzni a tanártól, az embertől, az egykori fáystától.

„A Farkas utcától a Mester utcáig

1945 októberében kerültem a Fáyba. Néhány napja érkeztem Kolozsvárról végleg Pestre. Iskolába kellett menni. Egy év alatt csak két hónapot jártam. Közben volt menekülés, ostrom, hazatelepülés, újra elvándorlás. Hagyom a részleteket. Csak ami a Fáyhoz tartozik. Mondták, a Mester utcában van egy gimnázium. Elindultunk a Ferenc körüttől a Haller tér felé. A bal oldalon. Ott mentem később is mindig. Így értünk a Fáyhoz. Éreztem, hogy igencsak elszakadtam. Más volt, mint a Farkas utca. Ott mindig a jobb oldalon mentem. Az én iskolámtól, a piarista gimnáziumtól néhány barátom iskolája, a református kollégium felé. Hogy is jöttek a keresztutcák? Az emlékezésben egy-egy nagyobb szívdobbanás. Színház utca, Minorita utca, Kovács Dezső utca. És a Mester utcában a bal oldalon? Az emlékezésben egy-egy nagyobb szívdobbanás. Liliom utca, Ipar utca, Drégely utca. A régi iskolámat 1579-ben alapították. Háromszázhatvanhat éves volt, amikor kiléptem a kapuján. Az új iskolámat 1908-ban alapították. 37 éves volt, amikor beléptem a kapuján. A régi klasszicista épületben volt. Sokadikban az alapítás óta. Százharminc éves, amikor eljöttem. Az új modern épületben volt. Az első sajátban az alapítás óta. 20 éves, amikor megjöttem. Érettségi találkozókra most is gyalog jövök, a bal oldalon. Jövőre a hatvan évesre. A Farkas utcában csak emlékező sétákra megyek. A jobb oldalon. Nem tudhatom, meddig még. De most, mármint hatvanhárom éve megérkeztem az iskola elé. És megindultam, egyetlen, gyomorszájtól manduláig tartó, remegő gombócot nyeldekelve a lépcsőn felfelé. Az első emeleten, körülbelül ahol most az emléktáblája van, ott állt, csípőre tett kézzel, Guszti bá'. Így kezdődött. Nemsokára már éreztem, nem rosszul. A fáysta fiúkkal csak másnap találkoztam. Legutoljára pedig tegnap délután.”

Selyem András öregdiák, egykori osztálytárs (kiegészítette: Hegedűs Andrea)

VASVÁRI GYÖRGY

„A hazai számítástechnika doyenje.”

Vasvári József

„A földre térünk mindahányan,
S az évek szállnak, mint a percek.”

Faludy György

Gyémánt diplomás mérnök, a GIRO Elszámolásforgalmi Zrt. vezérigazgatója.

Született: Budapesten 1930. október 2-án.

Eltávozott: 2015. június 16-án.

Hivatása: országos, vállalat, egyesületi, számítástechnikai tevékenység, informatikai biztonsági szakértői megbízások.

Elismertsége:

- Neumann János-díj (1983.)
- METESZ-díj (1987.)
- Certificate of Appreciation (ISACA jutalmazta, 1997.)
- arany diploma (BME, 2003.)
- NJSZF (Neumann János Számítógép-tudományi Társaság) életmű-díja (2009.)

KÖTETEI (a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár központi katalógusa alapján):

- Bankbiztonság. Információs Társadalomért Alapítvány, Budapest. 2006.
- A társadalmi és szervezeti (vállalati) biztonsági kultúra. Ad Librum, Budapest. 2009.
- Vállalati (szervezeti) kockázatmenedzsment. Információs Társadalomért Alapítvány, Budapest. 2008.
- Vállalati biztonságirányítás: informatikai biztonság menedzsment. Time-Clock Kft., Kiskunlacháza. 2007.

Selyem András öregdiák, egykori osztálytárs (kiegészítette: Hegedűs Andrea)

Új tanáraink:

POPOVICS JÁNOSNÉ – részmunkaidős, földrajzot tanít 2015 februárjától a Fáyban.

PETRÁNYI GÁBOR

Nős vagyok, egy fiú és egy lány édesapja, és egy unoka nagypapája. Ez talán a legfontosabb, amit el szeretnék mondani az olvasóknak magamról. Büszke vagyok a gyermekeimre, akik már önállóan irányítják az életüket, amibe én természetesen mindig (!) beleszólok. A feleségem szintén középiskolai pedagógus, történelem és földrajz szakos, és általa már a szakközépiskolák rejtelseibe korábban is betekintést nyertem.

Hobbim egyben a munkám is. Korábban versenyszerűen teniszeztem, majd a versenyzői pályafutásom után az edzői hivatás mellett döntöttem. Az edzősködéssel együtt járó nevelés és talán feleségem hatására is jutottam el odáig, hogy szeretnék középiskolai testnevelőtanár lenni.

De megmaradt a kedvenc sportágam, a tenisz hobbiként.

Budapesti születésű vagyok, itt is élek 10 éves korom óta, miután 10 évig Siófokon lakott családkunk. A közvetlen kollégáimmal való kapcsolatom nagyon jónak mondható, és számomra, aki sokáig magányosan dolgoztam, üdítő érzés minden nap ide bejönni és a munka mellett, amit nagyon szeretek, a kollégákkal is találkozni.

VÖRÖS ÉVA: Kerületek és iskolák életrajzom vonzásában

Sosem gondoltam volna, hogy érett koromban ott fogok dolgozni, abban a kerületben, ahol születtem, és ahol a Bakáts téren, a már bezárt, koraszülöttekre is figyelő (ikergyerek vagyok) Schöpf-Merei Kórház található. A tér közepén egy gyönyörű templom áll, amelyre mindig odanézek, ha a Fáyba jövök. Tehát visszahozott a sors a IX. kerületbe, a Ferencvárosba.

A II. és a XII. kerület határán nőttem fel a János-hegyen, pedagógus családban. Erdőben laktunk, sokat fáztunk, és sok fát vágunk. A Belvárosba jártam iskolába, az Apáczai Csere János Gimnáziumban érettségiztem; egyetemre szintén az V. kerület szívébe jártam, az ELTE Bölcsészettudományi Karán végeztem három szakon egyszerre, majd a zuglói Teleki Blanka Gimnáziumban debütáltam diploma után, esküt tettem, és bedobtak a mélyvízbe.

25 éve dolgozom a Mechatronikai Szakközépiskolában, és második éve nálatok. Német nyelv, magyar irodalom, magyar nyelv, magyar mint idegen nyelv, tánc- és drámapedagógia, ez mind a tevékenységi köröm része. Szeretek ide járni, hetente kétszer teszem ezt, élvezem az „utazó nagykövet” szerepet, a főváros gyönyörű felszíni képeit, látnivalóit, amíg jövök, ezeket csodálom. Az újjáépült Várnegyed, a kettős villamos vonalát, a világörökség csodáit, a Ferencváros hangulatát, az iskola arculatát.

A világ legszebb városa a miénk. Most mindkét iskolában tanítok (Mecha, Fáy) kilencedikben is. Történetesen egy tököli csapat ebbe a két iskolába nyert felvételt, a csapat egyik fele ide, a másik a Mechába került, és mikor kiderült, hogy közös az utazó tanár, tehát én, ujjongtak a gyerekek, úgyhogy már kapcsolati küldönc is vagyok a digitális korszak ellenére. Még mindig fontos az ember.

Maraton másodszer

Október 11-én vasárnap 9:30-kor rajtolt a jubileumi 30. Spar Budapest Maraton mezőnye. Reggel még esett az eső, a Városligetben gyülekező futókat azonban ez nem ijesztette el. Többségük esődzsekiben, nylonzsákkal a hátán várta a rajtot, de volt olyan is, aki cipzárás ruhavédő zsákba öltözött, nem kis derültséget okozva. 7100 fölött volt az egyéni indulók száma (kb. 5300 férfi és 1800 nő). 4259 férfi és 1345 nő ért célba a 42195 m-es távon.

Miért pont ekkora a maratoni futás távja? Az első újkori athéni olimpián 1896-ban a maratoni futás a Marathón és Athén közti távolságot szimbolizálta, melyet 40,42 km-nek mértek, valójában azonban csak 36,7 km volt. Az 1908-as londoni olimpiára 42 kilométerre növelték a távot, ennyi volt ugyanis az út a Windsori kastélyból a White-City stadionig. Ezt a 42 km-t aztán még meg kellett toldani 195 méterrel, miután Alexandra királynő tiltakozását fejezte ki amiatt, hogy a futók nem a stadion királyi díszpáholya előtt érnek célba. A királynőnek köszönhető tehát, hogy a maratoni futók mind a mai napig 42195 métert teljesítenek.

Elrajtoltunk a Hősök teréről. Olyan hosszú volt az indulók sora, hogy kb. 10 perccel a start ellövése után futottam át a rajtvonalon, és még nagyon sokan jöttek mögöttem. Elindítottam a GPS-es sportórát, amely mutatja az időt, a távot, a sebességet és a pulzust is. Az első kilométer kicsit gyorsra sikeredett a tervezett tempóhoz képest, és a pulzusom is 175 körül járt. Az eső elállt, bemelegedtem, és a futódzsekimet levéve a derekamra kötöttem. Végigfutottunk az Andrássy úton, ahol le volt zárva minden út, rendőrök álltak a keresztezésekben. Egy futó tréfásan meg is jegyezte, hogy az a legjobb az egészben, hogy a rendőr szeme láttára futunk át a piros lámpán! Egy kis kacskaringózás után a Duna-partra értünk, és az 5 km-nél levő első frissítés után a Margit hídon át befutottunk a szigetre. A 35 km-t jelző táblát éppen akkor döntötte el a szél, amikor mellette haladtam el. Gondoltam, hogy én is majd éppen a 35 km-nél fogok kidőlni! Ekkor még csak 8 km körül jártunk. 9,5 km-nél a sziget végén volt egy időmérő ellenőrzőpont, csipant a rajtszámon lévő chip. A szigetről könnyedén futottam fel az Árpád hídra, majd a pesti rakparton déli irányban vitt tovább az út. A következő frissítőnél bevettem az izoitalt, aztán futás egészen a Lánchídig, ahol már banánt is ettem. Átfutottunk a hídon, majd egy kis hurkot téve az alagúton is, amely visszhangzott a futók kiabálásától. Ekkor már 18 km-nél jártunk. A budai rakparton, a Szabadság híd és a Petőfi híd között voltunk féltávnál, amelyet egy felfűjt, nagy, piros kapu jelzett. A Rákóczi hídnál levő fordító után visszafutottunk a Szabadság hídon át a pesti oldalra, le a Bálnáig, majd észak felé fordultunk. A rakparton rengeteg szurkoló és zenészek sokasága szórakoztatta a futókat, pl. 30 km-nél katonazenekar diktálta a ritmust. Itt egy fél banánt fogyasztottam a frissítőnél. Egy szurkoló család 31 km tájékán szappanbuborékokat, vagyis „energiabuborékokat” fújt a futók közé. Az Árpád hídi emelkedőn is még bírtam futni felfelé gyorsabb, de rövidebb léptekkel. Ismét befutottunk a Margit-szigetre, most ellenkező irányból. A szigeten levő frissítőnél szőlőcukrot ettem és coca-colát ittam, ez használt, felfrissültem. Az eső elkezdett csepegni, de szerencsére nem nagyon, aztán el is állt, csak ijesztgetett. Végre megpillantottam a 35 km-es táblát, ott feküdt a földön, eltörte a szél. Én viszont nem dőltem ki, futottam tovább, bár kicsit fáradtak a lábaim. Kifutva a szigetről, a Margit híd lábánál egy szurkoló kartondobozból készített táblát tartott a kezében Power felirattal és egy 🖐️ rajzával, ebbe belecsapva nyerhető volt egy kis energia. Innét már „csak” 6 km volt hátra. Na, ennyit bármikor lefutok, gondoltam. Persze így 36 kilcsi után kicsit nehezebben. De tudtam, ha nem állok meg, simán meglesz az 5 órán belüli idő. (A szintidő egyébként 5 óra 30 perc, aki túl lassú, azt felszedi a mezőny végén haladó záróbusz.)

Az utolsó erőpróba a Nyugati téri felüljáró volt 38 km-nél. A West End melletti coca-colás frissítő után már nem álltam meg. A Lehel útról a Dózsa György útra kanyarodva a Vágány utcai aluljárónál volt a 40 km. Innét a Hősök terén át visszaérve a ligetben még futni kellett egy kisebb kört. Közeledve a célhoz már lehetett hallani a zenét és a szurkolókat. Végre megláttam a 42 km-es táblát. Az

ütemes zene engem is magával ragadott és szinte könnyedén befutottam a célba. A tervezett idő is sikerült, a teljesítésért járó érmet a nyakamba akasztották.

Az érzés feledhetetlen, elmondhatatlan, ezt át kell élni! Nekem ez volt a második! Idén sem jött velem szembe az a bizonyos maratoni fal, a verseny minden percét élveztem. Megérte az a sok idő, fáradság, kitartás, amit az edzések jelentettek, mert bizony rengeteg futással eltöltött óra, kb. havi 160–180 km futóedzés áll e teljesítmény mögött.

Záró gondolatnak álljon itt az a mondat, amit egy szintén maratonista futó pólójának hátára írva láttam verseny közben: „Az élet a komfortzónán kívül kezdődik.”

Benczik Gabriella

Két különlegesen jó filmet szeretnék nektek ajánlani. Az egyik a klímaváltozásra és a zord időjárásra hívja fel a figyelmet, míg a másik a nagy kommunista eszme és annak rendszerét próbálja megmutatni, valamint azt, hogy milyen borzalmakat kellett akkoriban a kommunista érában átélni.

Hogy ne csak a jelenből és a 20. század közepéről idézzek, hoztam nektek egy új sorozatot, amely a 18. századi Anglia világát mutatja be. Mivel sorozatom a múltban játszódik és az ajánlott könyvem/könyveim kapcsolódni szoktak a sorozataimhoz időben, ezért két nagyon ismert 19. században játszódó könyvről írok (valaha ezek gimnáziumban kötelező vagy ajánlott olvasmányok voltak).

Filmajánló

44. gyermek (2015.):

Ezt a filmet elsősorban a történelmet kedvelő, valamint a hirtelen fordulatokat szerető embereknek ajánlom. Az 1950-es évekbeli Szovjetunióban játszódik a film, akkor, amikor a „legvéresebb” kommunista eszmék uralják a birodalmat, Sztálin, a fővezér kemény, megtorló diktatúrát folytat. A főszereplő, Lev Dimitrov (Tom Hardy) második világháborút megjárt katona, aki később az orosz titkosrendőrség egyik osztályának nyomozója. Akik vele szolgáltak a II. világháborúban, azok most a beosztottjai, közülük is a legjobb barátja Vaszilij (Joel Kinnaman). A film első 25 perce eseménydús: Egy orvost keresnek, aki a párt ellen szervezkedik. Mikor elfogják, kivégzi a bűntudókat Vaszilij. Ezt Lev ellenzi, és gyáva féregnek nevezi és

megüti a volt katonatársát. Egy kis mellékvágányra térek, ami a filmből nem derül ki, de szerintem fontos, az, hogy ez az ember, akit megüt és lepatkányoz Lev, ő mártja majd be Levet, így a párt azt a feladatot bízta Levre, hogy nyomozza ki az orvostól kiszedett információk alapján, hogy Lev felesége besúgó-e. De Lev azt mondja, hogy nem, ezzel ő megbukott. Így elküldik Szmolenszkbe rendőrnek. De még az egész kalamajka előtt Vaszilij gyerekét megölik. A szovjet vezetés el akarja tussolni a gyilkosságot, így azt mondják Levnek, hogy vegye rá barátját, hogy mondja azt, hogy baleset volt, és nem vádol senkit. Ugyanis a kommunisták azt mondták, hogy a gyilkosság kapitalista betegség, ezzel, ha elismerik, hogy gyilkos van, az egész hitük megrendül. Többet nem szeretnék erről a filmről mondani, nem szeretném a poént és drámai fordulatot sem leleplezni. Remélem, meghoztam a kedvet a filmhez.

Extinction (2015.):

Ezt a filmet elsősorban a borzongást és a misztikusságot kedvelő fáystáknak ajánlom. A film a „világvége” előtt kezdődik, mikor még jég nem borította az egész földet és az emberek nem váltak mutánsokká. A filmben van egy kis szaggatottság. A film 3 ember életét mutatja be: 2 férfit, akik ugyanazt a nőt szeretik, és akitől az egyiknek gyermeke született. A 2 férfi rég nem szólt egymáshoz, de egy szerencsétlenség összehozza őket. Ekkor jelennek meg az emberekből átalakult szörnyek, akik megtörik ezt az idillt. A film fő eseményét nem akarnám elárulni, hisz azzal értelmetlenné válna a film megnézése.

Sorozat:

Poldark:

A 18. század pénzéhes, elszegényedett családjait, azok közül is a címadó Poldárkok életét mutatja be. Főszereplőnk Ross Poldark, aki sokáig távol volt otthonától, apja meghalt, a birtok romokban hever, megpróbál felépíteni egy banktól független, kis gazdálkodó birodalmat, amit a különböző családok „arany” gyermekei próbálnak megakadályozni. Ezt a filmet elsősorban a kosztümös sorozatokat kedvelőknek ajánlom, meg aki szereti az intrikákkal teli környezetben játszódó történeteket.

Könyv:

Lev Nyikolajevics Tolsztoj - Anna Karenina

A 19. századi Oroszországot mutatja be a könyv, azon belül is 3 család életébe tekinthetünk be, akik házasságok és rokonságok révén kapcsolatban állnak egymással. A mű az Oblonszkij család életének széthullásával kezdődik. Mikor kitudódik, hogy Oblonszkij csalja a feleségét, a főszereplőkhöz, Anna Kareninához fordul segítségért, hogy kibékítse az asszonyt. Anna elmegy a testvérével, hogy békülésre bírja a feleséget, de hazafele tartva elmegy egy bálba is, ahol

összetalálkozik Vronszkij gróffal. Anna és Vronszkij egymásba szeretnek, de Anna próbálja titkolni az érzelmét, és hamar távozik a bálról. Szerencsétlenségére összetalálkozik Vronszkijjal a vonaton. Annában ez a találkozás mély nyomot hagy. Végre szerelmes, de férjnél van, miniszter férjét pedig szerelemmel nem szereti. Ezért próbálja leplezni érzelmeit. A könyv egy másik szála Leviné, aki szerelmes Kitti hercegnőbe, de ő nem szerelmes belé, ugyanis Vronszkijt szereti, de Vronszkijnak már másé a szíve. Kitti először kikosarazza Levint, de utána mégis hozzámegy. Anna és Vronszkij kapcsolata kibontakozódik, ami rengeteg bonyodalommal és az egyik szereplő halálával fog járni, de a könyv legfőbb eseményeit nem árulom el. Remélem, sokatoknak meghoztam a kedvét a könyv elolvasásához.

Gustav Flaubert - Bovaryné

Ezt a könyvet Csókásné Gémesi Ildikó tanárnő ajánlotta nekem. Amely műveket ő ajánl nekünk, azokkal kapcsolatban általában nem csalódom, ezzel a regénnyel is így volt. Igazán jó könyv, melyben szerelem, sok csalárdság és ármány van. A 19. századi Franciaországot mutatja be, ahol Emma egy módos parasztlány életét éli, ki művelt, mert fiatalon az orsolyások tanították, tud olvasni, írni és zongorázni. A mű cselekménye akkor kezdődik, amikor apja megbetegszik, és a középkorú orvos, Bovary kezeli. Beleszeret Emmába, és feleségül veszi. Az első években boldogan élnek, de utána Emma rájön, hogy férje mennyire unalmas és monoton ember, aki időben kel és időben fekszik, és komolyan veszi a munkát és a muzsikát se kedveli, bár szépséges feleségéért néha elviseli. Mivel egyre magányosabb, egyre rosszabbul érzi magát, az orvosuk levegőváltozást javasol nekik, így elköltöznek egy mezővárosba, Yonville-be. Itt gyerekük születik, de Emma itt is unja magát, de ekkor talál magának egy szórakoztató társat, Léorí Dupuist. A kapcsolatukat igaz szerelemként éli meg, de sajnos hamarosan távozik a segédjegyző úr. Így egy szerelemben tapasztaltabb ember, a helyi földbirtokos felé kacsingat. Szerelmükből hatalmas tragédia lesz. A lelki torzulás és kegyetlenség bűne is megjelenik a történetben. Szerintem ezt a könyvet mindenkinek legalább egyszer el kell olvasnia.

Viktor Patrik

Danny Collins

A film félig-meddig valós történeten alapuló „életrajzi” film.

A főszereplő alakja, Steve Tilston 1950-ben született Angliában. 1971-ben, amikor felfelé ívelt karrierje, nyilatkozott a ZigZag magazinnak.

Azon aggódott, hogy a siker, a pénz majd rányomja bélyegét zeneszerzésére. Ezt a riportot olvasta John Lennon, és írt egy levelet, amelyben motiválni akarta a fiatal zenészt. Tilson viszont akkor nem kapta meg ezt a levelet, csak 40 évvel később, a születésnapján ajándékként a menedzserétől. Ez a levél önvizsgálatra, az elmúlt időszak átértékelésére készíti. Másnap átgondoltan nekifog új életének, és elindul, hogy felkutassa (nem tervezett és ezért) soha nem látott fiát.

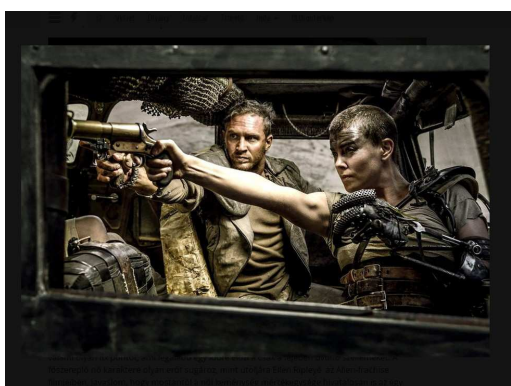
A film főhőse Danny Collins (Al Pacino), az öregedő rock sztár, aki 30 éve korábbi sikereiből és annak jogdíjaiból él, mert nem ír új dalt. Mégis megőrülnek érte a rajongói, fiatal, csinos barátnője van, szép háza Beverly Hillsben, és óriásplakátja a bulváron. Egyszóval mindene megvan, élete mégsem teljes. A fentebb említett levél arra ösztönzi Collinst, hogy feladja addigi életét, elinduljon megkeresni önmagát, megpróbálja végre írni egy új dalt, valamint azt tenni, amit a szíve diktál.

Ez egy nézhető film, különlegessé számomra az tette, hogy megmutatta a hírnév árnyoldalait, amelyről a médiában nap, mint nap hallunk. A zene kellemes, hiszen John Lennon dallamaira épül.

Szereplők: Al Pacino, *Collins*, Anette Bening, *Mary*, szállodaigazgató, Bobby Cannavale, *Tom*, Collins fia, Christopher Plummer, *Frank*, menedzser, Giselle Eisenberg, *Hope*, Collins unokája, Eric Michael Roy, *fiatal Collins*, Jennifer Garner, *Samantha*, Collins menyee
Rendezte: Dan Fogelman

Mad Max – A harag útja

Már olyan régen volt a világvége, hogy kevesen emlékeznek rá. Az egykori dicsőség a múlté, a Föld most egyetlen hatalmas sivatag; azokkal az életben maradt gyilkosokká, fosztogatókká vált, bármire képes hordákkal, akiknek az a célja, hogy egy nappal tovább bírják.

Persze akadnak még ketten, Max a hallgatag, harcos férfi, aki elszánt, törtető és kemény, és Furiosa, a katonanő, a kopaszra borotvált női főhős, akik rendbe hozhatnák azt, ami elromlott, de nekik örök menekülés az életük. Így tehát érthető, hogy tömör akció ez a film, egy kis szerelmi szállal.

Mi van még?

Szemet kápráztató a látványvilág, az egészet a sivatagban vették fel, a járművek igazaiak, a díszletek nagy része is valódi.

Milyen a film?

Aki szereti Max világát, annak élmény, aki nem, hát annak 120 percnyi nonstop üldözés, robbanás, pörgés néhány másodperces pihenőkkel.

S végezetül a szereposztás: Tom Hardy, *Max Rockatansk*, Hugh Keays-Byrne, *Halhatlan Joe*, Charlize Theron, *Imperator Furiosa* és Nicholas Hoult, *Nux* játszik – valamint több mint 130 egyedi tervezésű, különlegesen átalakított, posztapokaliptikus jármű.

Zsil

Október 6. az aradi vértanúk napja

1849. október 6-án végezték ki Aradon az 1848–49. évi szabadságharc 13 honvédtisztjét, Pesten pedig ugyanezen a napon hajtották végre a gróf Batthyány Lajos egykori miniszterelnökre kiszabott halálos ítéletet. A bécsi forradalom évfordulójára időzített kivégzéssorozat a levert szabadságharc utáni megtorlások tetőpontja volt, amiről a magyarság évről évre nemzeti gyásznapi keretében emlékezik meg.

Az osztrákok a kivégzések után a monda szerint sörrel koccintottak, ezért magyar ember sörrel nem koccint! Soha!

Galamb Viktor 12.b

A szerkesztők megjegyzése:

A fentiekben megfogalmazott „erkölcsi tilalom”, miszerint magyar ember sörrel nem koccint a miatt a gyalázatos cselekedet miatt, amit az osztrákok elkövettek a magyar katonai vezetők kivégzések örömeire, már érvényét veszítette. Az 1948–49-es szabadságharc megemlékezésének 150. évfordulójától kezdve ugyanis ismét lehet sörrel koccintani.

Az október 6-i megemlékezést iskolánk ismét rádiós műsor keretében tartotta. A műsort Benczik Gabriella tanárnő állította össze, és Rédei Gergő, Nagy Attila és Berki Milán voltak az előadók a 12.a osztályból.

Új oktatási eszköz a Fáyban

Néhány évvel ezelőttig abban a kiváló helyzetben voltunk, hogy az iskola fogadhatta a vállalkozásoknak kötelezően fizetendő szakképzési hozzájárulását. Az így befolyó összegből éveken át módunkban állt újabbnál újabb diagnosztikai berendezéseket, szerszámokat, illetve oktatási eszközöket vásárolnunk.

Az elmúlt pár évben azonban „elzárták a pénzcspot” – a szakképzési hozzájárulás már csak az állami kasszába áramlik, így nem jutunk pénzhez évek óta. Ez persze nem veszi el a kedvünket, nem töri le a lelkesedésünket, legfeljebb megnehezíti a

dolgunkat. Bár diagnosztikai berendezéseket nem tudunk vásárolni, ez nem jelenti, hogy oktatási eszközök tekintetében ne lenne előrelépés.

Jó példa erre az a VW DSG váltó metszet, amelyet Bükkfejes György tanár úr készített az iskola számára. A váltót garanciában cserélték, és egy volt Fáys diák adta nekünk. Ehhez már csak a tanár úr szakértelme és munkája kellett, hogy elkészüljön. Hasonló munkakedvről tesz tanúbizonyságot a ma napon (2015. november 3.) iskolánkba érkezett motor is. A szakképzés alapozó éveiben, a hagyományos gyújtóberendezés gyakorlati oktatásához használt korábbi motort kívánta Tóth Endre tanár úr kiváltani egy verseny Lada motorral. Még tavasszal kezdett ezen dolgozni, és a különböző munkafázisokban bevonta az iskola más tanárait is. Bizonyos munkákhoz külsős cég szolgálatait is igénybe kellett venni. Volt olyan vállalkozás, aki az iskola részére szinte ingyen megcsinálta a gépmunkákat, pl. Janó-dob Kft. vagy a Flocking Kft. A motort működés közben többen is hallhatták, amikor beérkezése tiszteletére beindítottuk az iskola udvarán. A jövőben az autóvillamossági műhelyben teljesít majd szolgálatot, remélhetőleg a diákok jelentős érdeklődése mellett.

Tóth László műszaki igazgatóhelyettes

Autótechnika kiállítás – 2015. október 28-31.

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

Ismerkedési szövegek

- Szia! Észrevetted már, hogy nem egyformák a szemeid?
- ???
- Az egyik szebb, mint a másik!

- Szia, a parfümöd lenyűgöző. Támadásra vagy önvédelemre használod?
- Ne haragudj, meg tudnád mondani, hogy írják a telefonszámod?
- Olyan vadító vagy, hogy kiolvadt a műszál az alsónadrágomból!

- Cukor ment a szemedbe?
- Nem.
- Pedig olyan édesen nézel ki.

- Nem én vagyok itt a legcsinosabb fiú, de úgy látom, más nem áll szóba veled.

- Te vagy szívem kuglófjának egyetlen szem mazsolája.

- A szex olyan bűn, amit nem lehet egyedül elkövetni! Ezért kérdezem: lehetek a tettetársad?

- Bocsi a zavarásért, de megpróbálhatlak elcsábítani?

Egy 12. osztály

Mikor egy osztály átlépi a 12. osztály küszöbét, már csak a tanulásra tud gondolni. A diákok fejében meg se fordul, hogy szórakozzanak, játszanak vagy bármi mást tegyenek. Mikor hazamennek, egyből ledobják a táskájukat, és kezdik a tanulást. Az, hogy nem készülnek egy órára, vagy hogy inkább mást csináljanak, pl.: gumit égesse a Tesco parkolóban, eszükbe sem jut. Amikor a hétvége jön, nem azt várják, hogy a pénteket kis szombatnak vegyék, ez elő sem fordul. Vagy azt, hogy jöjjön már az a bizonyos csengő, hanem inkább szinte már könyörögnek a tanár úrnak: Kérem, tanár úr, még 5 perc matekot!

Szegény tizenkettedikeseknek azzal telik a hétvégéjük, hogy készülnek az érettségire, abba bele sem gondolnak, hogy pénteken lerészegedjenek vagy hogy vandálkodjanak. Mikor eljön a hétfő, már negyed hétkor mindenki tanulásra éhesen

várja a tanárt. Mikor ő belép, hirtelen megijed mindenki, felelésre jelentkeznek, és már mondják az anyagot: Tanárnő, engem válasszon, én még ezen a héten nem feleltem, kérem!

Amikor a tanárnő végre tud választani a sok tudásra vágyó kobak közül, lemegy a nap. A némaság csendje szinte csendtelen, lehet hallani a gondolkodó diákok töprengésének zaját: „Talán ez is benne lesz az érettségiben, még otthon is átnézem 2-3-szor.” Mikor az óráról kicsengetnek, mintha semmi se történne, a tanítás megy továbbra is, a diákok rezzenéstelenül ülnek, remélve, a tanár úr előbb adja fel, mint ők. Ebben az évben az, hogy hiányoznak egy dolgozat miatt, elő nem fordul. Olyan, hogy a tudás szabadságra menne, fel sem merülhet a Fáy diákjaiban. Ilyen egy tudásra éhes 12. osztály.

Viktor Patrik 12.b

Amióta kikapcsolom lefekvés előtt a mobilom, azóta utolérhetetlen vagyok az ágyban.

Ha az esküvőn a menyasszony anyja az **örömanya**, a menyasszony apja az **örömapa**, akkor a menyasszony az **örömlány**?

Informatika érettségi: Aki nem tudta letölteni a tételeket, az megbukott.

Magyarország térképét újra kell rajzolni, mert a tudósok rájöttek, hogy Magyarország a csodával határos.

A kisbaba olyan, mint a Nescafé. Könnyű megcsinálni, és egész éjjel ébren tart.

Az, hogy milyen hosszú egy perc, attól függ, hogy a WC-ajtó melyik oldalán vagy.

A karfiol nem más, mint káposzta, csak főiskolát végzett.

A varjú is énekesmadár, csak levelezőn végzett.

Gyalog megyünk, vagy Elvis Presley?

Andersen meghalt... Mese nincs...

Csak a kezdők szörföznek a világhálón, én cirkálok.

Csődbe ment a Holdon az első étterem. A konyha ugyan jó volt, de valahogy hiányzott az atmoszféra...

Pályázati felhívás

„Fegyvert s vitézt éneklek” -

irodalmi pályázat középiskolás diákok részére

A Szakmai Középiskolásokért Kulturális Egyesület irodalmi pályázatot hirdet a hazaszeretet és honvédelem témakörében.

Részvétel feltétele:

A pályázaton műfaji megkötés nincs.

A beküldött alkotás nem haladhatja meg az 1500 karaktert.

A pályázaton részt vehet minden nappali oktatásban tanuló középiskolás diák.

Beküldés:

A pályaművek beküldési határideje 2015. november 6 (péntek).

Az írásokat pdf. formátumban, az info@szake.suli.hu címre kérjük. A pályázaton kérjük feltüntetni a beküldő nevét, iskolájának nevét és címét, valamint a beküldő elérhetőségét (lakcím, e-mail cím).

Jutalmazás:

A pályaműveket szakemberekből álló zsűri bírálja. A pályázaton részt vevő minden diák oklevelet kap. A legjobb alkotásokat küldő fiatalok könyvjutalomban részesülnek. A zsűri döntése alapján a kiemelkedően jó alkotásokat megjelentettjük a 2015 decemberében megjelenő „Hazaszeretet és honvédelmi nevelés” című kiadványunkban. A győzteseket e-mailben értesítjük. A beküldők névsorát a www.szake.suli.hu oldalon tesszük közzé.

az egyesület vezetősége

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

NÉVVÁLTOZÁS

A Fáy András Közlekedésgépészeti, Műszaki Szakközépiskola fenntartója 2015. július 1-jétől a Nemzetgazdasági Minisztérium.

A szakközépiskolák rendszerének átalakítása miatt a Fáy a Budapesti Gépészeti Szakképzési Centrum része lett 12 másik iskolával együtt. Így neve a következő:

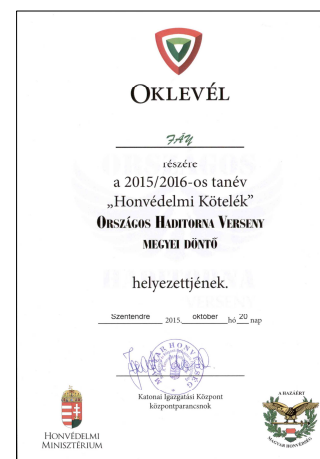
**Budapesti Gépészeti Szakképzési Centrum Fáy András Közlekedésgépészeti,
Műszaki Szakközépiskolája.**

Több pályaválasztási kiállításon is részt veszünk/vettünk, erről részletesen következő számunkban olvashattok.

Október 23-ára udvari ünnepséggel emlékeztünk. A műsort Hegedűs Andrea könyvtáros szerkesztette, Nagy Joed és Barócsy Péter a 10.c-ből, Balugyánszki József a 12.b-ből, valamint Rédei Gergő és Nagy Attila a 12.a-ból szerepeltek.

Az Országos Haditorna Verseny megyei döntőjébe jutott csapatunk. A versenyről részletesen beszámolunk a legközelebbi számban.

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60 – 62. ☎ + 36 – 1 – 215 – 3177

Fax: + 36 – 1 – 476 – 0901, OM azonosító: 203031

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea – Zsilka István**

Diákszerkesztő: Viktor Patrik 12.b

Diákszerkesztő helyettes: Galamb Viktor 12.b

A 132. szám (2015. szeptember – október) elkészítésében közreműködtek:

Benczik Gabriella, Huszti Tibor, Márkus Marcell 12.c, Parragh Dóra 11.b,

Petrányi Gábor, Selyem András öregdiák, Szabó Péter 10.a,

Szilágyi Szabolcs 12.c, Tóth László, Vörös Éva